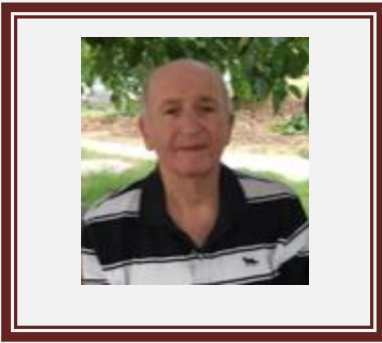

אליהו נירנברג ז"ל 1939-2019

מילים לזכרו של אליהו (צ'ה) נירנברג.

אליהו נירנברג, שהיה מוכר לכולנו בשם צ'ה, נולד בריו, בשכונת tijuca -

שקלטה לתוכה משפחות יהודיות רבות בגלי ההגירה מאירופה. צ'ה היה "קריוקה" אמיתי, כמו שקוראים לילידי ריו... את הכינוי המיוחד קיבל כמו חברים רבים בהכשרת התנועה בברזיל, ומאז קראו לו ככה כולם. נולד ב - 8/12/1939, ובקרוב היה אמור לחגוג את יום הולדתו ה-80. הוריו אולגה וחיים וולף היגרו מפולין לברזיל לפני המלחמה, בני משפחה רבים שלא הספיקו לעזוב את פולין בזמן, לא שרדו כמובן. אביו של צ'ה עלה לארץ לאחר שהתאלמן יחד עם הבן הצעיר יותר, משה. אביו היה איש פעיל, עבד בקיבוץ ואף תרם לבית הכנסת, חי עד סוף ימיו ופה נקבר. אחיו של צ'ה לא נקלט בקיבוץ וחזר לחיות בברזיל.

צ'ה עלה לארץ במסגרת הגרעין השמיני, יחד עם רחל בוגוכוולד, משה בנדקובסקי, דודו רויזמן ועוד. בשנת 1961 הגיע לקיבוץ רמת יוחנן וכבר שם עבד ברפת. משם עברו לקיבוץ ארז ולמפלסים, עד שהגיעו למקום הטבעי לברזילאים, קיבוץ ברור חיל. גם פה עבד ברפת הרבה שנים, למרות המשמרות הלא נוחות. היה לו אופי נוח וקיבל את התנאים באהבה. בקיבוץ הכיר את סוניה, שעלתה לארץ ולקיבוץ בחודש 11/1963, בעקבות אחותה טובה ובעלה חיים אברבוך ז"ל. לאחר חצי שנה של זוגיות, ב-30 אפריל 1964 כבר התחתנו. כמקובל בקיבוץ באותם זמנים, נערכה חתונה משותפת לכמה זוגות כדי לחסוך, ושלהם הייתה יחד עם משה ועליזה בנדקובסקי, ומרים ומריו בר-לוי. סוניה וצ'ה היו נשואים 56 שנים, נולדו שתי הבנות, וניה ואימי, וזכו לשני נכדים, אורי ותמר, התאומים של אימי. בקיבוץ חיו לצד המשפחות של שתי אחיותיה של סוניה, טובה ומרים ז"ל, וגם אמא שלהן הצטרפה אליהן, כך שזכו לחיות לצד משפחה מורחבת. עם הגיסים היה לצ'ה קשר טוב מאד, במיוחד עם ג'מיקו שהיה לו כאח.

צ'ה עבד במפעל הקרמיקה, ובשנים האחרונות חזר ליצור בקרמיקה, בהתחלה במועדון

"יחדיו" ובהמשך בסדנה של מלי, שאותה מאד אהב. מלי נהגה לשים מוזיקת רקע ברזילאית, וגם אם לא תמיד יצר איזה כלי – תמיד יצא מרוצה מהמפגש הנעים.

צ'ה נמנה עם קבוצת החברים שהקימה את מפעל הפיצה בתחילת שנות השמונים בניהולו של פיטר לוי ז"ל. הוא השתלב היטב בצד הלוגיסטי של המפעל, ובמרוצת השנים ניהל את המחסן.

היה אהוב מאד על עובדי המפעל והספקים עמם היה בקשר העריכו מאד את מקצועיותו. שלט היטב בניהול המחסן ודאג שלא יחסרו חומרי גלם לרציפות העבודה - גם כשהיו "הנחתות" לא צפויות של הגדלת הייצור או שינוי בקו.

אפיינו אותו המחויבות לעבודה והקשרים המצוינים עם כל העובדים מהקיבוץ וגם עם אנשי שדרות, שפתחו בפניו את בתיהם והזמינו אותו להשתתף בשמחות האישיות שלהם. תמיד אהב לספר בדיחות- בעברית ובפורטוגזית. בהמשך עבד בחנות המפעל, הצטיין בשירות ובסבלנות שאפיינו אותו. המשיך לעבוד במסירות עד יציאתו לפנסיה.

מספר מוריס על תקופת העבודה המשותפת במפעל:

"אני הייתי מנהל שיווק והוא שימש כמחסנאי,

והקשר הטוב שנוצר בינינו נמשך גם מעבר לשעות העבודה.

אהבתי את חוש ההומור שלו.

שנינו ילידי העיר ריו, דיברנו הרבה על הזיכרונות משם ומברזיל בכלל".

כמו רוב הברזילאים, גם צ'ה חי ונשם כדורגל.

בצעירותו שיחק בקבוצה של הקיבוץ, ובבגרותו אהב לשחק עם הילדים,

לבעוט בכדור ולהיות להם כמאמן.

היה אוהד שרוף, נאמן לקבוצה שלו – "פלמנגו".

אהב לצפות במשחקים, במיוחד במשחקים של ברזיל.

במשחקים הגדולים של גביע העולם, במיוחד בהקרנות המשותפות בבריכה,

נצפה תמיד עם חולצת ברזיל הצהובה, נרגש ונלהב, רוקד ומנגן באחד הכלים המיוחדים

יחד עם קבוצת ה"בטוקדה".

בעניין זה אהב לעקוץ את אנשי אור הנר הארגנטינאים, במיוחד כשבאו לראיין אותו

מהתקשורת, באחד המקרים אמר: הארגנטינאים האלה, נאכל אותם אפילו בלי לבשל ובלי

אש...

לסוניה היה בן זוג וחבר אוהב ותומך בכל שנותיהם המשותפות יחד.

מאד התגאה בה ובכל התפקידים שמילאה במקומות השונים שבהן עבדה.

יחד הספיקו גם לטייל ולבלות, ולהכיר מקומות חדשים בעולם.

תמיד היה שותף נאמן, וכשסוניה נפגעה בתאונה שהשביתה אותה לתקופה מסוימת,

דאג לה בכל, ואף ניסה לבשל לפי הוראותיה..

אין ספק שהיא תרגיש בחסרונו יותר מכולם.

צ'ה היה איש עם נשמה גדולה, מאד אהב לעזור לכולם.
אהב לרקוד סמבה, אהב את המוזיקה הברזילאית ואת הכדורגל – כבר אמרנו.
ואת משפחתו אהב יותר מהכול.
לנכדים זכה בגיל מבוגר יחסית, ולא כל כך הספיק לשחק איתם,
אך אין ספק שגרמו לו אושר גדול מאד !

בחמשת השנים האחרונות הדרדר מצבו הרפואי,
תקופה שהייתה מאד לא קלה – עברו ועבור משפחתו.
צ'ה נפטר באיכילוב ביום שישי 30/8/2019 בשעה 8 בבוקר, לאחר חודש קשה של
אשפוז.

אין ספק שקשה היא הפרידה, אך לפעמים איכות החיים יורדת כל כך,
שאנחנו יכולים למצוא נקודת אור בכך שתם סבלו של איש אהוב.

משפחתך האוהבת וחבריך הרבים נפרדים ממך היום,
זכית להשלים מעגל חיים מכובד ויפה.
אתה משאיר אחרריך הרבה זיכרונות יפים, ובהם נמצא נחמה.
יהי זכרך ברוך.

מדברי ההספד - כתבה וקראה אוגניה שקולניק –9/19

כך קראתי לך בכל מאודי. כעת, מספרת לך אני:

נפרדת מאיתנו והלכת לעולמך בערב ראש חודש אלול, בסוף השנה העברית ועם תחילתה של השנה החדשה. במשך השנים האחרונות חלית במחלה עצובה וכואבת שלא הותירה לך בחיים מנוחה ושלווה. מחלה שצמצמה ופגעה באיכות חיך שלך.

לאורך זמן הבנת שקרה לך משהו, שאלת שאלות הבעת הבעות וכוונות.

התווך הזה ונקודת התפר- הם אלו שייסרו אותנו מאוד, כי אתה הרגשת שאתה כבר לא מה שהיית – אבל בעצם היית עודך פה. הבלבול והפחד וחוסר השקט שידעת הפריעו לך והקשו עליך מאוד. לפני 3 שנים זכית להחזיק בידיך הטובות את אורי ותמרי בעודם פגים בתוך עריסות. ההתרגשות שמילאה אותך, ביום בו בישרתי לך כי אני נושאת ברחמי, סוף סוף, 2 תינוקות – היתה מרגשת מאוד. חכית להם שנים רבות! וכשהם הגיעו- טיפלת בהם בידיך הטובות, בכל כך הרבה רגישות ואהבה, חרף כל הקושי שידעת אתה. ידיך העדינות שידעו כל כך הרבה כישרון ויופי לעשות: לבנות, להרכיב, לפרק, ליצור, לתקן ולחבק.

לפני כחודש חלית בדלקת ריאות, שעליה בפעם הזו לא הצלחת לגבור. עשינו כל שידענו ויכולנו באותו הרגע וברגעים שאחריהם הכי טוב לעשות, ובכדי למנוע ממך עומס שלא יעשה עימך טוב. רצינו כ"כ שתבריא ותחזור, חיפשנו כל דרך לך לעזור.

בשבוע האחרון ביקשתי להביא אותך לתל אביב, שם חיכו לך אנשי מקצוע בזרועות ולבבות פתוחים, אך אתה בחרת שם לסיים את החיים ולנוח לך את מנוחת העולמים.

ביום שישי, כאשר סיפרתי לילדים שסבא מת והוא לא ישוב, הם היו עצובים איתי מאוד מאוד ואמרו "עכשיו סבא מרגיש יותר טוב". כי זוהי דרכם של ילדים – לחיות הכל על הצד הטוב. ואתה, אתה באמת מרגיש יותר טוב. נח כאן בשקט בפינה המוצלת, שמסביבה שיח פרחים סגלגל – ורוד, שיח ירוק ואויר טוב.

אלו ימים של שלהי הקיץ ותיכף תחל עונת הסתיו שיש בה רוחות ואוויר נעימים וקרירים – ואתה תחווה אותם בנחת כפי שנהנת מהם כל השנים.

תודה לך אבאלה - שהיית בשבילי אבא ואחר כך סבא ושהותרת בי מחלקיך היקרים – את אהבת האדם והחיים והרצון לסייע ולהעניק. את השמחה לרקוד את ריקוד החיים, את האהבה לסמבה הטובה שהיא מקצב אדיר. את רוח השטות והפשטות את העדינות והרגישות והיצירתיות ואת החום הנעים.

תודה ששמרת על אמא במהלך כל השנים ודאגת לכל צרכיה במסירות אין קץ ואהבה אמיתית. היא נתנה לך את חייה במשך כל אלה השנים והיא מתגעגעת וכואבת באופן כביר.

וניח לא משה ממיטתך בשבוע האחרון ועשתה הכל בכדי שתרגיש יותר טוב.

תודה לאגיט שטיפל וליווה אותך ותודה לכל האנשים היקרים שנשארו קרובים אליך עד סופך ואהבו לאפשר לך להרגיש אדם ראוי, מכובד ואנושי – כפי שהיית אתה כל החיים.

אתה עם כולנו בין התמונות והסרטונים, מצוי בכל חדר וחדר של לב האנשים.

תנוח אבאלה את מנוחת החיים.

אנחנו אוהבים ומתגעגעים אליך רגע אחרי רגע מאז לכתך ולכל השנים.

אוהבת – אימי

מתוך דברי ההספד – הבת אימי.

1.9.19